

SCÉNÁŘ PRO NATÁČENÍ „REPORTÁŽE Příběh Josefa Hornofa“

Tým pod vedením Petry Kubíkové: Amálie Budilová, Tomáš Hornof, Matěj Řehák a Anna Šomodi

„Náš“ pamětník se jmenuje pan Josef Hornof, narozený v Rakovníku v roce 1944.

Pocházel ze skromných poměrů, z dělnické rodiny, která bydlela na „Krétě“, což je rakovnická čtvrť poblíž střední průmyslové školy.

Rodiče byli dělnického původu, prakticky se jednalo se o skromnou rodinu, kde nebylo přehršle peněz. Otec zpočátku byl zedníkem. Matka dělala nejprve posluhu v různých rodinách a potom měla možnost být zaměstnána v bývalé oděvní tvorbě.

Letos pan Hornof oslavil 77. narozeniny, je výborný vypravěč a jeho zálibou je sbírání historických informací o Rakovníku a lidech, kteří zde žili. Pan Hornof nastoupil v roce 1950 na chlapeckou základní školu v Rakovníku. Vzpomíná, že do školy chodil rád a podělil se s námi o několik i klukovin, které prováděli se spolužáky děvčatům.

Dřív byly ve školních lavicích kalamáře na inkoust, protože se psalo plnicími pery, no a ten, kdo ve předu měl dlouhé vlasy, jako třeba děvčata, tak ze zlomyslnosti se konce vlasů namáčely do toho inkoustu, aniž by o tom věděly, a měly je zmalovaný

Zajímalo nás, jak se ve volném čase pan Hornof jako kluk bavil.

Asi 5 kluků nás s mopedama jelo po tehdejší karlovarské silnici do Karlových varů. Přijeli jsme tam dolu k Pupu, vydrncali jsme se, po odpočinku jsme jeli zpátky, cestou byla taková příhoda, že mně došel benzin, tak mezi poli, pomocí pumpičky, kterou jsme rozmontovali, mi dali hadičkou do pumpičky benzin a přelávali jsme benzin do nádrže, a tak jsme se dostali zpět do Rakovníka

Většinu života strávil pan Hornof na Rakovnicku. Nejprve bydlel v rodném domě, kam si přivedl i svou manželku, a poté se s ní zabydlel v sousedním domku. Na období zasnub a trochu dramatický den veselky na podzim 1968 vzpomíná takto:

Měli jsme otevřené okno a měli jsme tak k dispozici a tanci harmonikáře, po náměstí z ničeho nic najednou jel tank, Rusáci byli vylezlý z poklopů toho tanku, slyšeli garmošku, tak zastavili, tak honem jsme umlčeli harmonikáře, aby to ztichlo, chvíli tam ještě stáli, a pak, když neslyšeli garmošku, tak zase odjeli.

Na závěr bychom chtěli poděkovat panu Hornofovi za čas s námi strávený a za sdílené vzpomínky. Mladým lidem vzkazuje:

Hlavně at' si váží toho, že můžou spokojeně, at' už mají potřebu něco si koupit, nebo mít volno, díky pandemii teda, nemůžou, ale až to všechno pomine, tak svobodně můžou všechno dělat.